

שו"ת אחיעזר חלק ג סימן כא ד"ה וע"ד שאלתו

גוי הבא על בת יהודי, אם הולד צריך גרות.

וע"ד שאלתו אם לקרוא לה שם מישראל, שעי"ז תוחזק ליהודית בת ישראל, הנה לפי שי' רש"י בקדושין ד' ע"ה והתוס' ביבמות ד' ט"ז, נראה שצריכה גירות בנכרי ועבד הבא על בת ישראל, דהולד כשר וצריך גירות. וכתר"ה כתב בזה כמה דברים נכונים. ובעיקר הדין בודאי ההלכה כרוב הראשונים שא"צ גירות, וכמו שהעלה בשו"ת חמדת שלמה חאה"ע סי' ד' בתשובתו להגאון מליסא והובא כ"ז בפ"ת סי' ד' ס"ק א'. ויעוי' ברשב"א יבמות ק"ב דנכרי ועבד הבא על בת ישראל הולד ישראל גמור וא"צ גירות, ויעוי"ש במרדכי פ' החולץ סי' ל"ט דמומרת שילדה מנכרי הולד ישראל וקידושיו קדושין. ויעוי' בירושלמי יבמות פ"ב ופ"ג דקדושין הל' ג' דבן הבא מן הנכרית קרוי בנה ואין מילתו דוחה שבת ומבואר דבן בתך הבא מן הנכרי דמילתו דוחה שבת לפי שהוא ישראל גמור וא"צ גירות, ויעוי"ש בדרישה בטור יו"ד סי' רס"ו שהביא דאלמנה שהמליטה זכר בשבת ואמרה שמיהודי נתעברה והי' ספק להר"ר משה שמא מנכרי נתעברה והורה שלא למולו בשבת, והדרישה חולק ע"ז, ונראה דטעמו דס"ל דיש לחשוש לשי' רש"י והתוס' שצריך גירות, וכ"כ בחדושי רעק"א הל' מילה שם. אולם מפשטות ד' הירושלמי מבואר כד' התפארת למשה המובא בפ"ת שם שדוחה שבת (וראיתי בס' שמלת בנימין שהאריך בזה שאינו דוחה שבת לפי שצריך גירות, אבל האמת שלדעת רוב הראשונים שא"צ גירות ודוחה שבת. וכן העלה בס' פסקי הלכות שא"צ גירות ודוחה שבת). עכ"פ בנוגע לענינו בודאי אין לחוש מלקרוא לה שם מישראל. ואדרבה החיוב בזה להסיר כל חשש ולמנוע ממכשול שלא תמסר בידי נכרים.